

Meriana KÍZA

Mazliet
precējusies

Meriana KÍZA

*Mazliet
preceļusies*

Marian KEYES

The Break

Meriana KÍZA

*Mazliet
preceļusies*

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111-31
Ki 986**

Copyright © 2017 by Marian Keyes
All rights reserved.

Merianas Kīzas romāna "Mazliet precējušies"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Agzam/pixabay.com

ISBN 978-9984-35-971-7

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

PIRMS

PIRMĀ NODAĻA

Piektdiena, 9. septembris

- Mēs ar Hjū, – es saku, – mēs ņemam pārtraukumu.
- Pārtraukums pilsētā ar pasakainu ēdienu? – Maura pie-miedz acis. – Vai pārtraukums kā Riannai? Nu, kā tad ir? – vi-ņa uzstāj. – Pārtraukums pilsētā ar pasakainu ēdienu?
- Nē, tas ir...
- Riannas variants? Tu noteikti centies mani izjokot, jo Ri-annai ir... cik? Divdesmit divi gadi. Un tev...
- Man nav divdesmit divi gadi, – es pavēlnieciskā balsī pa-zīnoju, lai liktu viņai aplust, pirms viņa ir nosaukusi manu ve-cumu. Nezinu, kā tas ir gadījies, ka man ir četrdesmit četri. Ir skaidrs, ka neesmu bijusi pietiekami uzmanīga, taču tagad ir jau mazliet par vēlu, un es pūlos izvairīties no jebkādiem at-gādinājumiem par to. Runa nav tikai par bailēm no nāves vai, vēl jaunāk, kļūšanu par sašļukušu večīnu. Runa ir par to, ka es strādāju sabiedrisko attiecību aģentūrā, dinamiskā jaunības valstībā, kur “ne tik jaunie” vairs nav pārāk augstā vērtē. Man ir jāmaksā rēķini, un man šajā jautājumā ir visai praktiska pieeja.

Tā nu izvairoši pieminēt savu vecumu, es to nepieminu ne-kad, cerot – ja tas netiks nosaukts skalji, neviens par to nezi-nās un es līdz pasaules galam palikšu ārpus jebkādām vecuma robežām. (Tagad nožēloju vienīgi to, ka šādu attieksmi nepie-kopu jau divdesmit septiņu gadu vecumā, bet divdesmit sep-tiņu gadu vecumā es neko daudz vis nezināju.)

- Esmu tava māsa, – Maura saka. – Septiņus gadus vecāka par tevi. Tātad man ir piecdesmit viens...
- Jā, protams, – atbildu ļoti ātri, lai neļautu viņai runāt.
- Protams, protams, protams. – Maura nekad nav uztrauku-sies par novecošanu. Cik vien spēju atcerēties, viņa vienmēr ir

bijusi veca, vairāk līdzinājusies tēva dvīņu māsai, nevis viņa vecākajai meitai.

– Tātad tas ir pārtraukums, kurā Hjū var doties... uz kurieni?

– Dienvidaustrumāziju.

– Nopietni? Un pēc tam... kas?

– Viņš atgriezīsies.

– Un ja nu ne?

Savu nelāgo jaunumu atklāšana Maurai bija vissliktākais, ko varēju darīt, taču viņai piemīt ķieriens izdabūt no cilvēkiem visu patiesību. (Mēs viņu saucām par spīdzinātāju.) Viņai bija kaut kāda īpaša oža, viņa vienmēr saprata, ja kaut kas ir atgadījies. To, ka ar mani “kaut kas notiek”, viņa zināja jau pēdējās piecas dienas. Es nezin kāpēc biju iedomājusies, ka pietiks vienkārši ar izvairīšanos no tefonsarunām ar viņu. Tie, protams, bija maldi. Tas bija tikai laika jautājums, līdz viņa uzradās manā darbavietā un atteicās doties projām, nenoskaidrojusi visu.

– Paklau, nekas jau vēl nav skaidri zināms, – es mēģinu izgrozīties. – Varbūt viņš nemaz nebrauks. – Viņš taču varētu nebraukt.

– Tu nedrīksti viņu nekur laist, – Maura paziņo. – Vienkārši pasaki, ka viņš nedrīkst braukt, un pieliec tam visam punktu.

Ja vien tas būtu tik vienkārši. Maura nebija lasījusi Hjū vēstuli un tālab nezināja, kādas mokas viņu plosīja. Ľaut, lai viņš dodas projām, bija mana labākā iespēja saglabāt mūsu laulību. Varbūt.

– Vai tas ir saistīts ar viņa tēva nāvi?

Es piekrītoši pamāju ar galvu. Hjū tēvs bija aizgājis mūžībā pirms vienpadsmit mēnešiem, un vīrs bija noslēdzies sevī.

– Man likās, ka ir jāpaiet pietiekami ilgam laikam un viņam atkal viss būs labi.

– Tikai tā nenotika. Ir pilnīgi pretēji.

Mana māsa aizraujas aizvien vairāk. – Tā viņa sasodītā ģimenīte. Kad reiz beigsies tas dramatisms?

Mauras dusmas man ir ļoti pazīstamas, bet tagad tām vairs nav tās visaptverošās, biedējošās varas pār mani, kāda tā bija agrāk. – Viens no jums staigā uz pirkstgaliem pa šauru robežu.

žu, bet otrs pamanās uzspridzināt jūsu dzīvi. Kāpēc gan jūs visi esat tādas staigājošas katastrofas?

Viņa runā par mani un par manām māsām un brāliem, kaut gan patiesībā mēs nemaz tādi neesam. Vai vismaz uz mums tas nav attiecināms vairāk kā uz jebkuru citu ģimeni. Jāteic, tas nemaz nav tik maz, taču tā jau ir ar visiem cilvēkiem, tāpēc mēs patiesībā esam pavism normāli.

– Tā noteikti ir mana vaina, – viņa piepeši paziņo. – Vai es biju slikts paraugs?

– Jā.

Godīgi sakot, par sliktu paraugu viņu nosaukt būtu pat ļoti netaisni, taču viņa bija mani satraukusi un apbēdinājusi. Jo, visu labi apsverot, es taču esmu pelnījusi līdzjūtību.

– Tu esi tik nežēliga! – viņa saka. – Tu mēģini būt maza meitene (to viņa saka pati par sevi), kuras mamma jau mēnešiem guļ slimnīcā ar tuberkulozi laikā, kad šī slimība vairs nebija nekas tāds, kad tā jau gadiem ilgi bija kļuvusi nemūsdienīga. Maza meitene, kurai ir četri jaunāki brāļi un māsas, kas nemitīgi raud. Ir liela, auksta māja, kas pamazām brūk, un ir tētis, kurš ne ar ko netiek galā. Jā, man ir pārmēru attīstīta atbildības sajūta, bet...

Man šī runa ir labi pazīstama, un es spēju to nocitēt vārdu pa vārdam, taču aplūsināt māsu brīdī, kad viņa ir tik ļoti ie-karsusi, šķiet teju vai neiespējami. Mēs, pārējie brāļi un māsas, mēdzam jokot, ka viņas vīrs NN – Nabaga Nelietis – īsi pēc kāzām ir attīstījis spontānu apzinātu mēmumu un pēdējā divdesmit viena gada laikā neviens nav dzirdējis viņu runājam. Mēs uzstājīgi apgalvojam, ka pēdējie vārdi, kas dzirdēti nākam pār viņa lūpām, izskanējuši ar skaidri izteiku šaubu noti, un tie bijuši: “.. vai es?”

– Kas tad īsti notiek? – es vaicāju, viņas antipātijas satriekta. – Neesmu izdarījusi neko sliktu.

– Pagaidām, – viņa aizrāda. – Pagaidām!

– Ko tu centies pateikt?

Izskatās, ka viņa ir pārsteigta. – Ja tavs vīrs paņem “pārtraukumu” no jūsu laulības... – Viņa gaisā ar pirkstiem parāda iedomātas pēdiņas. – Vai tad arī tev nebūs šāds “pārtraukums”? – Viņa atkal parāda tādas pašas iedomātas pēdiņas.

Tikai pēc dažām minūtēm es pilnībā atskāršu viņas vārdu nozīmi. Un tad, man pašai par lielu pārsteigumu, manī kaut kas saviļnojas, kaut kas cerību pilns, un pēc briesmīgajām piecām pēdējām dienām mani pārņem patikams atvieglojums. Kādā manas dvēseles stūrītī uzmirdz gaisma.

Es lēnām ierunājos: – Ja tu raugies uz to no šāda skatpunkta, jā, laikam jau tā ir.

OTRĀ NODAĻA

Maura ir panākusi to, ko bija vēlējusies, un tagad ķem savas mantas – robustu brūnu portfeli un ūdensnecaurlaidīgu jaku.

– Lūdzu, Maura, – es dedzīgi saku. – Tu nestāstīsi pārējiem.

– Bet viņi taču ir tava ģimene? – Kā gan viņai šos vārdus izdodas izrunāt kā lāstu? – Un Hjū jau veselu mūžību nav piedalījies mūsu kopīgajās iknedēļas piektdienas vakariņās. Viņi nojauš kaut ko nelāgu.

– Maura, es to saku pavisam nopietni. Meitenes vēl neko nezina un nedrīkst uzzināt pa “Klusajiem telefoniem”, – to pateikusi, es apklusu. Vai kāds mūsdienās tā saka? “Klusie telefoni”? Labāk neriskēt. – Viņas nedrīkst uzzināt no nejauši paklīdušām tenkām. – Tas nav tik krāsaini, taču arī būs labi.

– Un tu nepateiksi pat Derijai? – Maura vaicā un izklausās ļoti pārsteigta.

Derija ir vēl viena mūsu māsa, tikai piecpadsmit mēnešus vecāka par mani. Mēs esam tuvas.

– Paklau, tas varbūt vispār nemaz nenotiks. Viņš varētu nemaz neaizbraukt.

Mauras sejā pirmo reizi šās sarunas laikā parādās līdzjūtība. – Tev ir nolieguma fāze.

– Jā, kaut kas mani ir pārņēmis, – es atzīstu. – Laikam šoks. Bet vēl ir arī kauns, bailes, bēdas, vainas sajūta un, jā, noliegums. Tas viss ir sajaucies vienā veselumā, viss sasējies kaut kādā baisā mezglā.

– Vai tu joprojām jūties gatava šodienas vakariņām?

– J-ja. – Piektdienas vakariņas mammals un tēta mājā ir tra-

dīcija, kas nu jau ilgst vismaz desmit gadus. Mammai joprojām nav par grūtu katru nedēļu barot visai daudzus cilvēkus, kas ierodas pie viņas. Mūs – brāļus un māsas –, viņu bērnus, viņu partnerus un bijušos partnerus (ak jā, mēs esam nu jo moderni!). Un tā turpinās nedēļu pēc nedēļas.

– Vai tev ir kāda nojausma, kas ieradīsies šovakar? – es vaicāju.

Ir tik daudz O'Konelu, ka nav iespējams katru reizi zināt precīzu skaitu ēdienā piegādei. Katru piektdienu tiek šurpu turpu sūtītas īsziņas te ar ierašanās apstiprinājumu, te vizītes atcelšanu, skaits palielinās, tad atkal samazinās. Un var būt drošs tikai par vienu – ieplānotais viesu daudzums noteikti nebūs pareizs. Lai kāds arī būtu paredzamais cilvēku skaits, vislabāk ir sagādāt ēdienu daudziem viesiem. Lai Dievs žēlīgs, ja viņiem jūsu rīkotajās maltītēs piepeši pietrūktu ēdiena. Viņi nemūžam jums neļaus to aizmirst.

– Es, – Maura sāka skaitīt uz pirkstiem. – Tu. Acīmredzot bez Hjū.

Šie vārdi liek man sarauties.

Mūsu sarunu pārtrauc kluss klauvējiens pie durvīm. Tājās paveras sprauga un parādās Temijas galva. – Pulcēšanās piecos, – viņa saka.

– Tev tagad ir jāiet, – es aizrādu Maurai. – Man ir sapulce.

– Piektienas pēcpusdienā? – Maura antena jau ir noreagējusi. – Kuram gan piektienas pēcpusdienā mēdz būt sapulces? Kādam, kuram ir nepatikšanas, vai ne?

– Lūdzu, – es bilstu. – Ej.

Hatch ir mazītiņa aģentūra, un es tajā esmu viena trešdaļa no kolektīva. Mēs darām visu, kas saistīts ar sabiedriskajām attiecībām, ieskaitot imidža menedžmentu. Mēs rūpējamies par politiku pozitīvā tēla atjaunošanu, strādājam ar sportistiem, aktieriem un dažādām citām publiskām personībām, kurām gadījies publiski krist kaunā. Kādreiz runa vairāk bija par seksa skandāliem, taču mūsdienās negodā krišanas veidu ir daudz vairāk. Apsūdzība rasismā, piemēram. Tā ir visai nopietna lieta, kas diezgan droši var draudēt ar darba zaudēšanu. Seksisms, gados vecāku cilvēku diskriminācija – tas viss ir riskanti. Gluži tāpat kā terorizēšana vai nelielu priekšmetu zādzības.

Nu, piemēram, kāds piesavinās Putina pildspalvu. Vai novieto automašīnu invalidiem paredzētā vietā, lai gan pašam nav ne miņas no jebkādas invaliditātes.

Protams, publiskās kaunināšanas metodes arī ir mainījušās. Kādreiz sliktajiem šausmas uzdzina iespēja ieraudzīt savu fotogrāfiju tabloīda *Sunday* pirmajā lapā. Taču mūsdienu pasaule itin visu un visus var piekert ar telefona palīdzību, bailes strauji plešas plašumā, jo viss var nonākt interneta vidē.

– Vai ir kādi bezmaksas paraugi? – Maura vaicā, kad mēs kopā ar Temiju cauri biroja centrālajai telpai virzām manu māsu uz izēju.

– Iedod viņai kādas autiņbiksītes inkontinences māktiem pieaugušajiem, – es saku Temijai. *EverDry* ir viens no mūsu lieлākajiem klientiem. Un, lai cik drūmi tas arī izklausītos, urīna nesaturēšana ir problēma, kas plešas plašumā un mums paver aizvien lielāku darba lauku.

– Ak... – Maura bilst. – Mani nekādi neskar inkontinences problēma. Vai šokolādes jums nav? O, sveiks, Elister...

Elisters ir tikko ieradies no Londonas, tāpēc izskatās visai iespaidīgi savā dārgajā, lieliskajā uzvalkā un mirdzoši baltajā kreklā. Viņš novērtē Mauru ar savu sudrabaino acu skatienu, un tad lēnām viņa sejā ieslid Tas Smaids. Viņš nu gan ir patētiisks. – Sveika, Maura! – viņš klusā, intīmā balsī saka.

– Sveiks, – viņa nopīkst, un no viņas kakla uz augšu spēji uzskrien sārts tvīkums.

– Šokolādi? – Elisters vaicā. – Pagaidi...

Hatch pārstāv izsmalcinātas šokolādes ražotāju, bet tas nozīmē īstas mocības, jo uz biroju tiek sūtīti produkcijas paraugi, un reizēm vajag pārāk daudz spēka, lai turētos pretī kārdinājumam.

Elisters no skapja paķer šokolādes kārbu un pārīti ķermēņa skrubju, kas ir ražoti no kūdras (man tas ir zināms). Es kaudzītei pievienoju arī paku pieaugušajiem domāto autiņbiksīšu. Tas ir mans mazais nepakļaušanās žests.

Temija virza manu māsu uz kāpnēm, lai viņa nesaskrietos ar misis *EverDry*, kura brauc ar liftu. Temija nāk no Brazīlijas, un mūsu aģentūrai viņa ir īsta Dieva dāvana. Viņa ir mūsu sekretāre, viņa izraksta rēķinus un pieņem saņemtās preces. Viss

vienā apburošā būtnē. Viņa pat visnegribīgākos parādniekus spēj pārliecināt, ka rēķini tomēr jānokārto. Viņa nekad neīnojas par to, ka ir jāpagatavo kafija, turklāt atšķiribā no visām savām priekšgājējām nav nekāda tukšgalve. Pat ne tuvu. (Un tagad es sāku raizēties par to, ka izvēlējos vārdu "tukšgalve". Mūsdienās cilvēkus tviterī kaunina par daudz niecīgākiem grēkiem. Attaisnojot negodā kritušus cilvēkus, esmu kļuvusi visai zinoša šajā jomā.)

Mēs ar Elisteru ejam uz nelielo konferenču zāli, to pašu telpu, kurā Maura tikko bija izvilinājusi no manis bēdigo noslēpumu. (Mūsu aģentūras telpas ir niecīgas, jo tikai tādas mēs varam atļauties. Iedomājieties, divas dienas nedēļā es strādāju Londonā, kur mēs vispār nevaram atļauties nekādas biroja telpas.)

Man vairs nav laika saķemmēt matus, tālab es vaicāju Elisteram: – Vai es izskatos labi?

Padzirdējuši, ka es strādāju sabiedrisko attiecību aģentūrā, cilvēki gandrīz nespēj slēpt pārsteigumu. Sabiedrisko attiecību speciālistes parasti ir gara auguma, kaulainas, blondas un izturas atsvešināti; viņas valkā baltus kostīmus ar svārkiem, kas cieši piekļaujas no celulita brīvajām miesām; viņu smaids ir stindzinošs un aura absolūti ledaina. Tā kā es esmu apbalvota ar īsu augumu, turklāt ar noslieci uz apaljumu (man pastāvīgi jābūt modrai), es pavisam noteikti neizskatos piererīga šai profesijai. Un tieši tāpat rodas šaubas par to, ka es savu darbu paveicu labi.

– Izspūrusi sieviete nevar būt apburoša, – Elisters saka. – Drīzāk patikama. Taču... – viņš bilst un sāk kārtot manu apkaklīti – ...varbūt šodien tu esi mazliet par daudz nesavākta.

Es atvirzu Elistera roku. Kad runa ir par pieskaršanos sievietēm, viņš izturas pārāk brīvi un nepiespiesti. Lai kā arī būtu, mana kleita ir saburzījusies un juceklis, kas valda manī, nedrīkst parādīties ārējā izskatā. Domas joņo, pūlos izgudrot, kā labot situāciju. Izgludināt savas darba drēbes – tas būtu labs un pamatīgs sākums.

Manī dzeloši uzvilni kāda neprātīga cerība. Es varētu izdarīt kaut ko brīnumainu ar saviem matiem. Varbūt apīsināt tos par kādām sešām collām? Bet tas nozīmētu kaitēt sev pašai.

Mani mati ir labi. Varbūt prasa mazliet par daudz rūpju un, spriežot pēc rakstiem žurnālos, ir krietni par garu sievietei manos "ap četrdesmit", tomēr tā ir mana burvigākā rota.

Un krāsa? Varbūt beidzot ir pienācis laiks no tumši brūnā toņa pāriet uz savam vecumam daudz piemērotāko gaišo nokrāsu?

Frizeris bija man nolasījis krietni nodeldētu lekciju par to kā, sievietei novecojot, viņas sejas ādas tonis kļūst gaišāks.

– Turpini krāsot savus matus tikpat tumšus, – viņš brīdināja, – un tu izskatīsies kā iebalzamēta.

– Es zinu, ko mēdz sacīt, – es aizrādīju. – Es patiešām to zinu, Lovet. Bet šajā gadījumā tie, kas tā saka, kļūdās. Es esmu izņēmums. Vai arī dīvaine, ja tev tā patīk labāk.

Viņam tas nepatika. Viņš dumpīgi sakneiba lūpas un par sovu padarija manus matus pie saknēm pūkainus kā matronai.

– Vai nedēļas nogalei tev ir ieplānots kaut kas jauks? – Elisters vaicā.

Es domāju par Hjū iecerēto bēgšanu. Par to, ka man noteikti tas jāizstāsta meitenēm. Par to, ka ir pienākušas beigas tai dzīvei, kura man bija zināma un ierasta. Es paraustu plecus.

– Nekas tāds. Un tev?

– Protams, ka ir. – Viņš izskatās mazliet apmulsis.

– Elister, vai atkal tava kārtējā nodarbība no sērijas "Kā četrdesmit astoņās stundās atminēt laimes noslēpumu"? – es bezpalīdzīgi minu. – Tu meklē kaut ko tādu, kas vispār neeksistē.

Liekas, viņš katru mēnesi vienu nedēļas nogali ziedo tādām nodarbībām kā "Bērnībā iegūto rētu dziedēšana", "Tukšums pārpilnības laikmetā" un tamlīdzīgi. Taču, kā izskatās, pagaidām nekas no tā nav devis nekādus rezultātus.

– Es tev atklāšu noslēpumu, pateikšu, kas ir laime, – es saku. – Dzer tik daudz, cik vien spēj izturēt. Pērc dažadas liecas. Un, ja nekas no tā nepalīdz, tad trīs dienas pavadi gultā un ēd virtuļus. Kā tad mēs, pārējie, tiekam galā, pēc tavām domām?

Elisters nepagūst neko pateikt savai aizstāvībai, jo ienāk Tims – *Hatch* trešais partneris.

Mēs visi trīs – Tims, Elisters un es – reiz kopā strādājām vienā lielā Īrijas sabiedrisko attiecību aģentūrā, taču apmēram